

Věčnou touhou člověka je vyniknout. Pocítí-li však toto nutkání již v útlém věku, jsou jeho možnosti přece jen značně omezené. Nelze například v dětství provozovat chirurgickou praxi, kandidovat na prezidenta či oslnit společnost zvýšenou konzumací alkoholu. Zároveň ale vnímáme, že se občas vyskytne človíček, ovládající brilantně některý hudební nástroj. Svým uměním pak strhává na sebe pozornost a působí dojmem vyzrálosti. Touto cestou jsem se tedy rozhodl vydat i já.

Prvním nástrojem, jehož prostřednictvím mí rodiče hodlali prorazit bariéru nezájmu o mou osobu, byly housle. To, že mi je pořídili, přičítám jejich nízké ceně, skladnosti a mému odporu. Nestal-li jsem se tehdy virtuosem, mohl jsem snadno prorazit na divadelních prknech. Svou etudu na téma "Padoucnice při hodině hudební výchovy" dodnes považuji za velice zdařilou. Tato scénka ovšem nejen že nebyla startovní pozicí k herectví, nýbrž zároveň učinila na delší čas přítrž mému hudebnímu vývoji.

Citu neporučíš. Má náklonnost k melodickým tónům, jakkoliv talentem nepodložená, se drala na povrch pomalu, ale jistě. Zničen přístupem otce-ekonomy, odmítajícího investovat další prostředky do rizikového projektu mého vzdělání, jsem usoudil, že v podmínkách, jež lze označit za polní, mi nezbývá, než improvizovat. Jediným schůdným řešením se jevila hra na bicí. Zakrátko jsem shromáždil dostatečné množství předmětů, do nichž bylo lze tlouci a takto vybaven usedl za svůj "nástroj". Zhruba po sedmi minutách jsem prohlédl a zjistil, že bude nutné zásadně zredukovat počet hrnců, do nichž buším, jelikož nestíhám. Postupnou optimalizací jsem dospěl do stadia, kdy zůstaly dvě pokličky a já tak prakticky znovuobjevil činely.

Zbývalo oslovit potenciální spoluhráče. Mezi svými vrstevníky jsem nenašel hudebníky na úrovni. Před staršími jsem pak pociťoval ostych. Osud však po dlouhé době ukázal svou přívětivější tvář a prostřednictvím úspěchů československých sportovců mi dal poznat pro můj nástroj stvořenou skladbu - totiž státní hymnu. Doba, během níž jsem mohl mnohého dosáhnout, nebyla jistě nijak dramaticky vzdálená. Nicméně sportovci dosahovali svých úspěchů dosti sporadicky a já zakrňel, neb opět nebylo s kým hrát... Dovolíte-li, rád bych se na tomto místě omluvil Šaolínovi, že jsem mu při večerní improvizaci na nedávném IF Jamu padal do "bubínků", ačkoliv mohu na svou omluvu uvést, že jsem vlivem "únavy" ztrácel rovnováhu celkem rytmicky...

No nic... Zpět k tématu. V deseti letech, tedy zhruba v době, kdy jsem začínal pravidelně používat nespisovná slova, jsem objevil kytaru. Nástroj dospělých (alespoň v mých očích),

Zpoved neúspěšného kariéristy

Napsal uživatel Jaroos
Neděle, 01 Duben 2001 01:00

dodávající sebevědomí, zvláště je-li u "tuflíků" ležérně zabodnutá hořící startka a po strunách se míhají kostnaté prsty mániček, smířených s osudem a razících heslo "a bude hůř...". Pochopil jsem, kde je mé místo a požádal o zakoupení kytary k vánocům, svátku, narozeninám a Mezinárodnímu dni dětí. Nebudu napínat, nástroj jsem obdržel. Ale... Už jsem se o tom kamarádům nedávno zmiňoval - kytara ruské výroby neumožňovala vyloudit smysluplný tón bez asistence několika dalších osob a její celkový vzhled rovněž neoslňoval mé vrstevnice tak, jak jsem si představoval. Pravdou je, že tvar připomínal vytoužený předmět pouze vzdáleně, nesl zřetelné rysy balalajky a funkčnost by zasloužila označení "neprodejný vzorek". Tehdy jsem zatrpknul...

Období temna skončilo v dobách gymnaziálních. Podnikavý spolužák se rozhodl založit kapelu a podlehl mému diplomu ze 2. třídy ZŠ za první místo ve zpěvu natolik, že označil můj hlas za nezbytný pro dotvoření konečného image jeho projektu. Počáteční nadšení hravě zastínilo pochyby o tom, zda je interpretace písně "Čtyři koně ve dvoře" dostatečnou kvalifikací pro veřejná vystoupení. Během odpolední výuky jsme sestavili několik velice kvalitních textů na téma krysy, pavouci apod. a zvečera se sešli ke konečnému aranžmá. Zhruba za hodinu byla nahrána píseň, vzdávající hold pražským restaurační zařízením (což je zvláštní, neb nám vzhledem k věku málokde nalili) a jali se instrumentálně improvizovat. Výsledkem byly náležitě dekadentní, citu nepostrádající skladby Armful Of Nothing a The Night Of The Sad Clown (nebo tak nějak...). Ihned poté jsme si potřásli pravicí, navzájem se pochválili a šli spát. Projekt z mé strany skončil druhý den ráno po nesnesitelném záchvatu sebekritiky.

Sluší se nicméně dodat, že kolega kapelu skutečně založil a zakrátko zvítězil v pořadu Rockový šlahoun na Radiu 1. Má počáteční snaha přizvít se na tomto úspěchu zveřejněním informace, že jsem autorem textu, zůstala nenaplněna vzhledem k mediální kritice typu ".. šlape jim to dobře, ale texty stojí za...". Zajímá-li někoho, jak tahle kapela skončila, má poslední informace zní, že se jednoho dne ztratil bubeník...

Od hudby jsem se tehdy, zdálo by se, že nadobro, odvrátil. Tedy do doby, než do mého života vstoupila "ONA". Její znalost hry na kytaru mne zaujala natolik, že jsem od ní pochytil základy a později ji pojal za manželku. Když se na to dívám s odstupem, stálo mne to svobodu a píseň "Tři kříže", kterou jsem zvolil za základ své výuky a ženě ji definitivně znechutil. Smím ji hrát pouze v případě, že jsem doma sám, na své narozeniny a ve dny státního svátku.

No a tím jsem se dostal prakticky do současnosti. Hudebníkem jsem se nestal a občasné produkce v rámci nejužšího kamarádského kruhu veřejné ovace nenahradí. Věřte mi ale, že i tyhle chvíle mají něco do sebe, ačkoliv zpíváme všichni tak, jako by nám při spaní pod širákem přeběhl po intimních partiích kanec. Nevadí. Hlavně že to hraje... Ahoj